

Hồi thứ Bốn Mười LÝ TIỂU KHẮT VƯỢT TƯỜNG MẮC NẠN

Độc Cô Nhạn bây giờ đã bình tĩnh lại một chút chàng nhăn nhó cười hỏi:

– Sư phụ để tên là Uông Công Lãng và sáng tạo ra phái Thiết Huyết, chẳng lẽ người Thuần Vu thế gia không biết một chút nào ư? Ít ra là Nhị phu nhân...

Uông Công Lãng gượng cười ngắt lời:

– Bọn họ đều biết là ta đã chết ở trong Quỷ Sầu Giản rồi thì còn ai nghĩ đến Uông Công Lãng là Thuần Vu Cừu nữa.

Độc Cô Nhạn hỏi:

– Danh huy sư phụ là Thuần Vu Cừu ư?

Trong lòng Độc Cô Nhạn tuy còn mối hoài nghi nhưng chàng cũng không hỏi nữa. Chàng lảng sang vấn đề khác:

– Sư phụ có biết chứng ác tật Ma phong đã có thuốc trị được không?

Uông Công Lãng gật đầu đáp:

– Nếu ta không biết thì đã chả về đây...

Lão ngừng lại một chút rồi trở tay về phía sau nói:

– Dưới đáy động ta đã hái được bốn mươi ngọn Kim Ty thảo, chắc là đủ dùng rồi.

Độc Cô Nhạn mừng hỏi:

– Sư phụ đã hái được Kim Ty thảo rồi ư?

Uông Công Lãng ngừng lại một chút trầm giọng nói:

– Gần hết đêm rồi. Người phải buộc Kim Ty thảo lại cho cẩn thận để ta đưa người rời khỏi nơi đây.

Độc Cô Nhạn sửng sốt đáp ngay:

– Không được. Đệ tử còn mấy việc lớn chưa làm xong không thể đi ngay được.

Uông Công Lãng chau mày nói:

– Ta tưởng việc gì cũng không quan trọng bằng việc đem Kim Ty thảo về.

Độc Cô Nhạn ngần ngừ một chút rồi nói:

– Mẹ con Thảm Thiến Hoa vì đệ tử mà lúc ở Lũng Tây đã bị Nhị phu nhân bắt sống, chắc bây giờ hai người đó cũng bị cầm tù ở đây. Ngoài ra người cùng đi với đệ tử tới đây là Đoàn Hiếu Vân cũng bị bắt chưa rõ sống chết ra sao. Đệ tử nữ nào đi một mình.

Uông Công Lãng thở dài hỏi lại:

– Những việc đó quả nhiên quan trọng thật nhưng liệu người có thể cứu được bọn họ ra không?

Độc Cô Nhạn cúi đầu đáp:

– Cái đó đệ tử không dám chắc.

Uông Công Lãng nhăn nhó cười nói:

– Há phải chỉ không nắm chắc mà thôi, cứ thẳng thắn mà nói thì người trở lại chẳng khác nào đem thịt liệng cho chó, đi rồi không về...

Lão chăm chú nhìn Độc Cô Nhạn rồi chậm rãi nói tiếp:

– Bây giờ ta hãy ẩn mình tại đây để chờ tin tức người đem Kim Ty thảo về cho Lê Vi Tử. Nếu sớm luyện được thuốc trị quái tật mới hy vọng, phong vận có ngày chuyển chuyển. Bằng không thì chẳng những đừng hòng cứu bọn họ mà toàn thể võ lâm trên giang hồ cũng sắp sửa đi vào kiếp nạn mùa đổ chan hòa. Còn về sự an toàn của bọn họ thì ta hết sức hành động với hy vọng họ không bị Thuần Vu thế gia sát hại.

Độc Cô Nhạn không biết nói thế nào, chàng đành gật đầu đáp:

– Lời giáo huấn của sư phụ rất hợp lý. Đệ tử xin tuân lệnh.

Chàng không ngần ngại gì nữa, lập tức lấy túi vải ở sau lưng ra, chạy vào góc động. Quả nhiên thấy một đồng cỏ xanh. Lá cỏ nào sau lưng cũng có một đường chỉ vàng. Chàng theo lời dặn của Lê Vi Tử thận trọng bỏ Kim Ty thảo vào trong túi. Chàng buộc miệng túi lại cầm tay nói:

– Xin sư phụ bảo trọng, đệ tử xin đưa thuốc về thật mau.

Uông Công Lãng gật đầu cất giọng thê lương nói:

– Ta hết lòng mong chờ người ở đây. Còn việc Tứ phu nhân và bọn Đoàn cô nương, ta nhất thiết đem hết tâm lực ra để hộ vệ cho họ.

Lão chưa dứt lời đã chạy ra cửa động trước.

Lúc này gần hết canh tư, chỉ còn một trống canh nữa là trời sáng bạch.

May mà sương dày mờ mịt, giáp mặt người trông cũng không rõ. Một vách núi cao ngất hiện ra trước mặt hai người. Đây chắc là tuyệt bích thiên nhiên ở phía sau Quỷ Sâu Giản của Thuần Vu thế gia.

Uông Công Lãng rất thuộc đường lối. Lão nắm tay Độc Cô Nhạn mà đi. Hai người đi rất chậm vì thế núi cực kỳ hiểm trở, lên đến đỉnh núi tương đối bằng phẳng hơn

Uông Công Lãng thở phào một cái nói:

– Từ đây đi xuống sẽ dần dần ra khỏi núi Nhạn Đãng.

Độc Cô Nhạn dừng bước, cặp mắt nhìn Uông Công Lãng, dường như trong

lòng chàng có điều gì muốn nói, nhưng chàng cảm thấy lỗ mũi cay sè, trước ngực nặng như đá đeo. Chẳng không thốt ra lời được.

Sau chàng xoay mình chạy đi như bay.

Độc Cô Nhạn chạy giữa đám sương mù mờ mịt liền một hơi chừng hơn hai chục dặm rồi mới đi thong thả lại. Chàng quay đầu nhìn về phía sau thì núi Nhạn Đãng ẩn vào trong đám mây mù chỉ còn thấy bóng mờ mờ.

Những việc đã trải qua phảng phất như trong giấc mộng. Cho đến bây giờ Độc Cô Nhạn trong lòng vẫn nghi ngờ mình hãy còn đang mơ ngủ vì đã gặp toàn những việc ly kỳ.

Đêm tàn cạn, trời đã sáng dần. Độc Cô Nhạn hiện đã đi vào đường lớn. Chàng không muốn thi triển khinh công thật nhanh trên đường cái. Chàng liền chạy quanh vào đường hẻo lánh trong rừng núi hoặc trong hoang dã mà đi.

Việc đầu tiên là chàng cần tìm đến một người Cái Bang để hỏi cho biết rõ chỗ ở của Lê Vi Tử cùng Vô Danh Tẩu. Nhưng đi mãi mà chẳng gặp một nhân vật Cái Bang nào.

Độc Cô Nhạn sức nhớ tới Bang chúa Cái Bang trước đây đã đưa tin tức sau cùng là hiện bang đang bị bọn nanh vuốt Thuần Vu thế gia tàn sát, nên sự việc trợ của họ đối với chàng phải giảm bớt đi nhiều.

Độc Cô Nhạn bồn chồn trong dạ không biết đến đại phương nào để tìm cho được Đệ tử Cái Bang.

Đột nhiên từ phía xa xa, bóng một thị trấn lọt vào mắt Độc Cô Nhạn. Bụng đã đói meo, đồng thời chàng muốn vào thị trấn để thăm dò tin tức giang hồ gần đây và hy vọng tìm được đệ tử Cái Bang.

Chàng liền định phương hướng rảo bước đi tới.

Chẳng mấy chốc chàng đã lọt vào một tòa tửu lâu trong thị trấn. Độc Cô Nhạn gọi lấy mấy món rượu thịt rồi một mình ngồi ăn uống.

Hắn thất vọng chẳng những không nghe được tin tức chi hết mà cũng không chạm trán một đệ tử Cái Bang nào, tưởng chừng Cái Bang đã tuyệt tích trên giang hồ.

Độc Cô Nhạn ngồi đã lâu, trong lòng nóng nảy không yên, thỉnh thoảng lại buông tiếng thở dài.

Lúc này trời còn sớm lắm. Trên tửu lâu này tuy đã có mười mấy người khách mà đều ngồi rải rác mỗi người một bàn. Phần nhiều họ dùng điếm tâm, không mấy người ăn nhiều uống lắm như chàng.

Độc Cô Nhạn rất trân quý cái túi đựng Kim Ty thảo nên đang lúc ăn uống chàng cũng rất cẩn thận chỉ sợ bị mất hay làm hư hỏng. Vì thế mà nhiều người đem lòng nghi hoặc. Chàng không để ý gì đến những chuyện đó. Ngoại trừ kẻ nào che mặt mình mặc áo xanh là người Thuần Vu thế gia, chàng chẳng sợ một ai trên

chốn võ lâm...

Đột nhiên một gã đại hán mình mặc áo gấm từ từ bước tới khẽ cất tiếng hỏi:

– Quý tính tôn giá là gì?

Độc Cô Nhận sửng sốt. Chàng hỏi lại:

– Chúng ta bèo nước gặp nhau, ông bạn hỏi họ tên tại hạ làm chi?

Chàng thấy người này là một nhân vật phổ thông trên giang hồ, giọng nói ra chiều gay gắt.

Người kia chưng hửng gặng cười đáp:

– Tại hạ cam bề thất lễ. Nhưng...

Hắn ngần ngừ một chút rồi hỏi tiếp:

– Phải chăng tôn giá muốn đi Lũng Tây?

Độc Cô Nhận hơi giật mình đổi giọng:

– Đúng thế các hạ...

Người kia liền ngồi đối diện lấy tay viết lẹ lên mặt bàn mấy chữ:

– Tôn giá quý tính là gì xin cho biết ngay!

Độc Cô Nhận lập tức xấp tay vào rượu viết hai chữ: Độc Cô.

Người kia liền viết:

– Nơi đây không tiện nói chuyện, xin tôn giá dời gót ngọc ra ngoài...

Đoạn hắn đứng lên xuống lầu đi luôn. Độc Cô Nhận không ngần ngừ gì nữa liền theo người kia xuống lầu.

Người kia thủng thẳng đi trước đến một chỗ vắng... Độc Cô Nhận tiến lên hai bước khẽ hỏi:

– Các hạ là hào kiệt phương nào? Dẫn tại hạ ra đây có chuyện gì?

Người kia đảo mắt bốn phía, khẽ đáp:

– Tại hạ họ Lý tên gọi Tiểu Khất. Gia phụ là bang chúa Cái Bang tên gọi Thiết Kiếm Thần Khất Lý Vô Vĩ.

Độc Cô Nhận “Ồ” lên một tiếng. Chàng ngó Lý Tiểu Khất từ đầu xuống tới gót chân rồi hỏi:

– Sao các hạ lại ăn mặc thế này?

Lý Tiểu Khất thở dài nói:

– Câu chuyện này dài lắm. Tổng đà tệt bang đã bị phá hủy. Đệ tử trong bang bị giết rất nhiều. Bây giờ gia phụ đưa các trưởng lão và đường chúa lưu lạc tới đây để lẩn tránh, không cải trang thế này không xong.

Độc Cô Nhận nhăn tít cặp lông mày hỏi:

– Sự tình nghiêm trọng đến thế ư?

Lý Tiểu Khất đáp:

– Chẳng dấu gì Độc Cô đại hiệp bản bang đang gặp phải hồi kiếp nạn không tiền khoán hậu.

Độc Cô Nhận hỏi:

– Tổng đà quý bang bị phá về tay ai?

Lý Tiểu Khất tỏ vẻ căm hận đáp:

– Kẻ đứng đầu là Tiểu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo, người trong Thuần Vu thế gia. Ngoài ra còn nhiều người các môn phái lớn, nhưng họ đều đã cải trang và chắc là họ đã quy đầu làm môn hạ Thuần Vu thế gia rồi.

Độc Cô Nhận vội hỏi:

– Vô Danh Tẩu cùng Lê Vi Tử giờ ở đâu?

Lý Tiểu Khất đáp ngay:

– Hai vị này trải qua nhiều phen nguy hiểm. Nghe đâu Lê Vi Tử tiền bối đã bị thương...

Độc Cô Nhận la lên một tiếng “Úi chao”! rồi hỏi:

– Hiện giờ hai vị ở đâu?

Lý Tiểu Khất đáp:

– Vẫn quanh quẩn ở Lũng Tây. Nhưng địa chỉ đích đáng thì phải hỏi gia phụ mới biết.

Độc Cô Nhận vội nói:

– Vậy cảm phiền các hạ dẫn tại hạ đến bái kiến lệnh tôn...

Thực ra hai người chân không dừng bước. Bấy giờ Lý Tiểu Khất nghe Độc Cô Nhận bảo vậy liền tăng gia cước lực đi thật nhanh. Hai người ra khỏi ngoại ô đi chừng năm sáu dặm thì một thôn trang hiện ra trước mắt.

Vì trời hãy còn sớm nên trong thôn tịch mịch chưa có người đi lại. Lý Tiểu Khất đi đến trước một tòa nhà rồi dừng chân lại, đưa tay khẽ gõ cửa.

Hồi lâu vẫn không thấy có tiếng người đáp lại:

Độc Cô Nhận để ý nhìn tòa nhà rồi chau mày hỏi:

– Đây là đâu?

Lý Tiểu Khất đáp:

– Đây là phủ đệ của một ông bạn cũ của gia phụ.

Độc Cô Nhận hỏi:

– Các vị dời tới đây đã bao lâu?

Lý Tiểu Khất đáp:

– Vì bọn Tư đồ Xảo bới lông tìm vết rất gắt gao, gia phụ dẫn bọn tại hạ chưa tìm được trụ sở nhất định, mới tới đây hôm qua.

Độc Cô Nhạn kinh hãi hỏi:

– Ông bạn của lệnh tôn này liệu tin được chẳng?

Lý Tiểu Khất ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

– Gia phụ cùng y giao tình rất thân, chắc chẳng có chuyện gì đâu...

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

– Nếu không thế thì gia phụ đã chẳng vào đây mà tạm trú.

Nhưng bên trong vẫn không có tiếng người.

Độc Cô Nhạn không nhẫn nại được nữa liền nói:

– Việc đã đến thế này, thì không thể câu nệ lễ nghi nữa. Chúng ta phải đánh bạo vượt tường vào coi.

Lý Tiểu Khất cũng lộ vẻ hoang mang. Y “Dạ” một tiếng rồi vọt mình nhảy trước qua bức tường cao vào trong.

Độc Cô Nhạn nín thở chờ mở cửa. Nhưng Lý Tiểu Khất vừa hạ mình xuống đã rú lên một tiếng la hoảng!

Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi. Hai vai chuyển động chàng đã vọt qua bức tường cao vào trong.

Nhưng chàng lập tức phát giác ra có điều nguy hiểm chàng thấy Lý Tiểu Khất nằm lăn dưới đất, đang dẫy dựa ra chiều đau khổ vô cùng. Trong tòa viện yên lặng như tờ không một bóng người.

Độc Cô Nhạn còn đang kinh nghi thì đã hạ mình xuống đất.

Bỗng thấy mặt đất một làn khói vàng xông vào mình. Độc Cô Nhạn kinh hãi vô cùng, muốn nhảy vọt lên nhưng làn khói vàng tản ra rất mau. Một mùi tanh hôi xông vào mũi chàng.

Nguyên trên mặt đất chỗ này đã rắc một thứ thuốc độc ghê gớm. Chỉ hơi chấn động một chút là nó bốc lên ngay.

Lý Tiểu Khất thất khứ đã ứa máu ra, hơi thở tắt dần.

Độc Cô Nhạn cũng thấy khí huyết trôi ngược, mắt tối sẫm lại. Chàng không đề tụ chân khí được nữa.

Giữa lúc Độc Cô Nhạn lảo đảo muốn té thì có tiếng cười rộ lọt vào tai. Một bóng người nhỏ bé và gầy nhom đang rảo bước đi ra. Độc Cô Nhạn chẳng lạ gì hấn. Hấn chính là Tiểu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo.

o O o